Anarkistisk tidning sedan 1898

#2 2007

BRAND

25 kr

Activist Trauma Support

Kvinnokamp/Klasskamp

Brand i Philadelphia

DefyID

Hållbar Aktivism

Intervju med Redox

Blitz - 25 år av kamp

INNEHÅLL BRAND

Brand: brand@anarkistisktidning.org
Prenumerera: 120 kr/4 nummer, pg 478 24 80-0 Brand är gratis för fångar
Adress: Föreningsgatan 28 suite 355, 211 65 Malmö
Ansvarig utgivare: M Wåg
Web: www.anarkistisktidning.org
Omslag: activestills.org
Tryck: ej i Nord Korea
100% returpapper

Anarchist Black Cross

San Francisco Eight

Den 23 januari 2007 anhölls och häktades åtta före detta svarta pantrar för ett polismord som begicks 1971 och andra händelser mellan 1968 till 1973. Sex av männen, Ray Boudreaux 64, Richard Brown 65, Hank Jones 70, Richard O`Neal 57, Harold Taylor 58 och Francisco Tores 58, arresterades i Kalifornien, New York och Florida. De andra två, Herman Bell 59 år och Jalil Muntaqim har redan suttit inne och har suttit i över 30 år för fabricerade anklagelser. En nionde man, Ronald Stanely Bridgeforth är fortfarande efterlyst. Vad som är så extremt med detta är att INGA nya bevis har lagts fram sen de först blev anklagade och friade för över 30 år sedan!

1973 arresterades och torterades Harold Taylor, Ruben Scott och John Bowman (avliden) av polisen i New Orleans, påhejade och assisterade av två kommissarier vid San Fransiscopolisen, McCoy och Erdelatz. Tortyren bestod av elchocker mot könsorgan, slag, plast påsar och varm, våt filt över huvudet med mera. Efter flera dagars tortyr "erkände" männen det som polisen hade bestämt att de gjort sig skyldiga till. 1975 tog Ruben tillbaka sitt erkännande och gick ut med vad han hade blivit utsatt för under förhören. En federal domstol kollade då på fallet och kom fram till att tortyr olagligt hade använts och därför ogiltigförklarade en domare i San Francisco fallet. Nu är Ruben återigen ett av statens huvudvittnen, på grund av det han erkände och sa 1973 efter att ha varit utsatt för tortyr vid flera tillfällen under flera dagar. Åklagarsidan kommer återigen försöka använda de bevis som kom fram under tortyren och som därför en gång redan underkänts av domstol.

Den stora ekonomiska satsningen på Homeland Security och kriget mot terrorismen efter den 11 september har möjliggjort återöppnandet av mordet på polismannen Young. De två ansvariga utredarna i dagens utredning är otroligt nog McCoy och Erdelatz. Tillsammans med FBI började dom under 2003 att besöka folk runt om i landet för att pressa personer i de före detta svarta pantrarnas omgivning att samarbeta med deras utredning. När besöken inte ledde till önskat resultat, tvingade olika domare personer att vittna. Under 2005 fängslades Brown, Boudreaux, Taylor, Jones och Bowman ett tag för att de vägrade samarbeta i denna häxjakt.

Fallet har en tydlig koppling till Guantánamo, där USA: s övergrepp och utövande av tortyr runt om i världen har normaliserat både användandet och acceptansen av erkännanden under tortyr. Istället för att lyssna på kritik från omvärlden försöker USA legitimera tortyren som nödvändig i kriget mot terrorismen. I det här fallet hoppas åklagarsidan på att det som var oacceptabelt för 35 år sedan, nu ska ha blivit normaliserat. Fallet visar även hur statens pågående krig mot de svart intensifieras och ökar på flera olika sätt. Redan nu finns det överfyllda fängelser med en överrepresentation av svarta män, polisbrutalitet mot svarta sker på en kontinuerlig och rutinmässig basis, dagliga mord på unga svarta varken utreds eller får en lösning. Katrina har också tydligt visat hur staten värderar svartas liv. Situationen för majoriteten av svarta i USA har bara blivit värre efter tiden med svarta pantrarna. Slå tillbaka, upp till kamp! ⋆

Trakasseriernaslutaraldrig

John Bowman avled nyligen av cancer, trots detta fortsätter FBI att trakassera hans familj och vänner i jakt på honom. FBI tror nämligen inte på att han är död. Den 13 februari 2007 besökte två FBI-agenter en begravningsbyrå i Oklahoma City och förhörde ägaren och personalen om den begravningsservice de gav John Bowman och undrade ifall hans begravning bara var en iscensättning. Ägaren till begravningsbyrån har efteråt sagt att han aldrig varit med om något liknande under de år han varit i branschen. John Bowmans advokat bekräftar uppgifterna och säger sig vara förvånad att FBI misstror att hennes klient är död. Han har alltid visat att han inte är rädd för att bemöta dessa grundlösa anklagelser och om han skulle ha varit vid liv skulle han högljutt försvarat sig själv och sina kamrater mot dessa befängda anklagelser. FBI nöjde sig inte enbart med att besöka begravningsbyrån utan besökte även krematoriet och förhörde ägaren där på liknande sätt som de hade gjort på begravningsbyrån. Polisens trakasserier av svarta pantrarna verkar aldrig sluta. ⋆

FBIs Counter Intellegence Program var ursprungligen ett verktyg för att skapa splittring och oreda inom kommunistiska partiet, men från mitten av 50-talet och framåt försökte man splittra en mängd organisationer och sammanslutningar som Socialist Workers Party, KKK, Black Panther Party, Malcolm X Nation of Islam, med flera. Arbetsmetoderna bestod i infiltration, långtgående psykologisk krigföring som kunde bestå av falska mediauppgifter, egentryckta propagandaskrifter som gjorde sken av att komma från organisationen ifråga, förfalskade brev och anonyma telefonsamtal. På detta sätt var det möjligt för FBI att kartlägga, förfölja, ställa till juridiska besvär, använda övervåld, och trakassera svarta som kunde ha en koppling till svarta pantrarna.

Cointelpro är fortfarande väldigt okänt hos allmänheten, och det intressanta med detta är att när detta program avslöjades 1971 efter att hemliga dokument hamnat hos media avslöjades även Watergateskandalen. Denna skandal överskuggade passande, tillsammans med kriget i Vietnam, avslöjandet av Cointelpro i media och i den allmänna debatten. Det enda som hände kring Cointelpro var att Kongressen och domstol beordrade FBI att ta bort vissa delar av programmet och att lova att aldrig göra det igen! Men det hade ingen effekt, inom 1 månad beslutade FBI tillsammans med högt uppsatta, närvarande var även dåvarande president Nixon, om åtgärder mot svarta pantrar och black liberation army (BLA). Dessa åtgärder bestod i att polisen mördade flera svarta panter ledare i så kallade "shoot outs" ⋆

Support SF8!

En organisation som arbetar aktivt med fallet är The mission of the Committee for Defense of Human Rights. Syftet med organisationen är att uppmärksamma och sätta stopp för kränkningar av mänskliga rättigheter i USA samt att uppmärksamma och sätta stopp för juridiska trakasserier av radikala grupper och individer. De principer som CDHR värderar värderas även i deklarationen för mänskliga rättigheter och FN: s konvention mot tortyr.
CDHR arbetar nu med att försöka stödja SF8 och verka för deras frigivning, genom att åka runt i landet och visa filmen Legacy of Torture – som innehåller intervjuer av de pantrar som torterades 1973, om vad som hände då och hur FBI nu har dragit igång fallet igen, samt informera om vad som händer angående fallet. De genomför även demonstrationer vid fängelset i San Francisco och försöker stödja de fängslades familjer. De bedriver även en insamlingskampanj för att få in pengar de kan ge till de fängslade och deras familjer så de kan komma och besöka de fängslade, för att kunna betala advokatkostnader samt för att få ihop till borgen som i nuläget är satt till 3 miljoner dollar per person.

Det är väldigt viktigt både för de fängslade men också för CDHR att det kommer ut vad som pågår i San Francisco angående SF8, både nationellt och internationellt och de uppmanar alla att sprida informationen så mycket de bara kan. I Sverige kan du skriva till de fängslade och berätta att du har hört om deras fall för att visa ditt stöd. Att få brev i fängelset hjälper till att lyckas hålla humöret uppe. Du kan också visa filmen "Legacy of torture" och sprida informationen. Vill du ha en visning av filmen där du bor kan du låna filmen av ABC Malmö, maila oss på abcmalmo@riseup.net.

För adresser till fångarna samt mer info kolla in www.cdhrsupport.org

BRANDTAL

Den närmaste perioden bakom oss har varit fylld av konflikter och konfrontationer. 1 mars vräktes Ungdomshuset och under en period fylldes media med bilder av kravaller. Som vanligt tog rapporteringen slut när kravallerna stannade upp. Men mycket har hänt och händer fortfarande. De danska aktivisterna kämpade inte för sitt hus i bara tre dagar för att sen sätta sig med korslagda armar och sucka över sin förlust, de har fortsatt att kämpa, med alla möjliga medel. Vi rekommenderar att kolla in danska motkraft (www.modkraft.dk) för att få kontinuerliga uppdateringar. Konfrontationer är inte av ondo och de kan se ut på tusen olika sätt, även om enstaka slag ibland kan kännas förlorade. I den omedelbara stunden kan det kännas svårt, men i det långa loppet går det att gå tillbaka och se vad vi faktiskt åstadkommit.

I Norge finns ett systerhus till Ungdomshuset, Blitz. Det firar sin 25-årsdag i år och skulle inte funnits kvar om inte aktiva där gång på gång fortsatt att kämpa för sitt utrymme. Vi har fått en lång artikel från dem, där de tar upp betydelsen av att ha utrymmen att organisera sig runt, att ha fria ställen där vi kan utvecklas kreativt och på samma gång grunda ett solidaritetsarbete med andra folk. Vi har i övrigt valt att försöka fokusera inåt på oss själva en del i detta 1 maj-nummer. Hur agerar vi mot varandra? Hur bygger vi en hållbar rörelse och hur agerar vi för att undvika utbrändhet bland aktivister? För att försöka få svar på frågor och även väcka nya tankar har vi översatt texter från en europeisk aktivistgrupp som jobbar med traumaerfarenheter från toppmöten och hoppas att det kan vara till hjälp för sommaren, som närmar sig med bland annat G8-möte i Tyskland.

Vi fortsätter vår reseguide och tar er med till Philadelphia och gör samtidigt ett nerdyk i solidaritetsarbetet i USA då domstolar återöppnat nedlagda svarta panter-åtal, allt efter förändringarna efter 11 september.

Vi kommer tillbaka efter sommaren, om ni saknar oss under tiden går det alltid bra att kika in på hemsidan, spana in gamla nummer, köpa något ur distron eller komma med tips på vad ni tycker vi borde ta upp i framtiden. ⋆

Kärlek & styrka
Brandkollektivet

BLITZ
25 års uppror

Oslo var inget undantag från de städer som under 1970-talet exploderade i rasande kravaller. Ett uppror mot Thacherismens nedmontering av välfärdsstaten, privatisering och cynisk kapitalism. De många och hårda kravallerna blev början på en rörelse som tog konsekvenserna av politikernas brutna löften och själva började ockupera bostäder och självstyrande ungdomshus.

Blitz, det självstyrande ungdomshuset i Oslo fyllde 25 år på valborgsmässoafton. Huset öppnade denna natt eftersom det under valborg de tre föregående åren innan Blitz öppnades hade varit kravaller och ungdomsuppror på Oslos gator. Ett stort och våldsamt polisuppbåd hade försökt spöa stadens oorganiserade ungdomar, knarkare, punkare och hippies bort från Slottsparken och andra centrala områden i Oslo. Under valborg 1979 blev stora polisstyrkar insatta i en ”städningsaktion” i centrum för att göra staden snyggare och mer turistvänlig. Detta var inte första renoveringsförsöket. Innan hade terrorpolisen satts in för att städa upp i tunnelbanan, det enda stället inomhus där ungdomar utan pengar hade möjlighet att uppehålla sig. Det nya med valborg var att ungdomar gjorde gemensamt motstånd, och inte bara kom med uttryck för sin individuella frustration. Polisen fick retirera och affärerna på Oslos paradgata Karl Johan fick skyltfönster sönderslagna och varor delades ut gratis.

Polisbrutalitet och människoförakt

Vad polisen inte lyckades med under valborgsmässoafton, gjorde de i det dolda under det kommande året med långa fängelsedomar och ökad repression på gatan. Men till deras stora förvåning kom det ännu större kravaller under valborg året efter. Nu tog hetsen mot ungdomarna i centrum helt absurda proportioner. Det rasistiska Framskrittspartiet hotade med interneringsläger på Bjørnøya, en öde ö i Nordishavet. Andra politiker skrattade generat, men höll lika fast på att medicinen mot obehagliga ungdomar var ökade polisinsatser.

Thatchers Europa

Upproret spred sig till andra städer i Norge. Överallt försökte polisen kriminalisera och spöa de unga för att återställa ordningen, med förbannade ungdomar lät sig inte stoppas av polisens våld och fängelser. Genom arbetet för de gripnas rättigheter fick vi också en klarare bild av vad vi hade gemensamt, vare sig vi var punkare, knarkare, studenter, arbetslösa, bostadslösa, eller alltihopa på en gång. Kraven på självstyrande ungdomshus och bostäder för unga växte. Kriminaliseringen av våra aktionsformer förde folk ännu tätare samman och la en grund för organisering.

Oslo var inget undantag från de städer som under 1970-talet exploderade i rasande kravaller. Ett uppror mot Thacherismens nedmontering av välfärdsstaten, privatisering och cynisk kapitalism. De många och hårda kravallerna blev början på en rörelse som tog konsekvenserna av politikernas brutna löften och själva började ockupera bostäder och självstyrande ungdomshus. Det var uppror i städer över hela Europa. Kravallerna i Västberlin, Zürich, Brixton, Hamburg, Köpenhamn och Amsterdam gav oss inspiration och många reste till dessa städer för att delta i kravaller och husockupationer. Men vi fick också inspiration från frigörelsekampen i Latinamerika och Östeuropa. Vi samarbetade med chilenare med erfarenhet av motståndskampen emot Pinochets militärkupp. Vi fick inspiration av revolutionen i Nicaragua men också från frigörelsekampen i Östeuropa, där vi hade kontakt med oppositionella i Polen kring den framväxande oberoende fackföreningsrörelsen Solidarnoc.

Under Valborgsmässoafton 1981 tappade polisen fullständigt fattningen och arresterade preventivt alla de antog skulle kunna kravalla i Oslo centrum. Det var förbjudet att sälja öl, restauranger och biografer stängdes tidigt i ett försök att skilja ”vanliga” ungdomar från upprorsmakare. Det har aldrig varit så många ungdomar i centrum, och även om hundratals var gripna blev kravallerna mer omfattande än någonsin. Rättsväsendet följde upp med hårda straff och löjligt höga böter. Pressen följde upp med dramatiska berättelser och förnekade att upproret kunde ha någon legitim orsak ”i detta det bästa av alla länder”. Aftenposten, Norges största tidning, satte tonen i debatten: ”Årets variant i Oslo inbjuder inte till sociologiska djupsinnigheter. Det är ren huliganism - och måste behandlas som sådan”. Hösten 1981 var det parlamentsval i Norge, men inga av de etablerade partierna lyfte fram frågan om situationen för oetablerade unga. Det konservativa partiet fick stora framgångar med massiva attacker på samhällets välfärdssystem som resultat.

Ur erfarenheterna från ”valborg” och den dramatiska kriminaliseringen av ungdom på gatan, växte det politiska kravet på självstyrande ungdomshus. Men Oslo kommun var mer upptagen av köpkraftiga grupper, som näringslivet och turistindustrins plats i centrala Oslo. ”Ungdom mot böteterror” bildades, ursprungligen som en rättshjälpsgrupp efter kravallerna i Oslo. Gruppen blev under förkortningen UNG MOB en samlande kraft för de politiska kraven från en allt mer radikaliserad ungdom som polisen med våld försökt tysta. Konserten ”Upprorsrock mot valhysterin” utmanade centrala politiker, men stadens konservativa ordförande svarade att han inte fann det ändamålsenligt att möte ungdom på en rockkonsert.

Politikernas arrogans bidrog till att mobilisera unga till en planerad ockupation av ett ungdomshus. Hundratals unga ockuperade ett stort och tomt hus, Skippergata 6 och 6b, i oktober 1981. Nu fick det som började som ett uppror emot polisens och politikernas maktanvändning en samlingspunkt. Ockupationen fick ett enormt stöd från hela landet, och efterhand ockuperades hus i de flesta större städer i Norge. Unga tog tag i sin egen situation och pressade arroganta politiker att förhålla sig till dom som inte sysslade med idrott eller hade andra ”sunda intressen”.

Politikerna svek och slingrade sig

Oslo kommun gjorde allt för att undvika ett förpliktande avtal med UNG MOB, ständiga uppskov, husets dåliga skick och en jättekall vinter gjorde det svårt att hålla mobiliseringen i gång. De spekulerade medvetet i att förhållandena i Skippergata skulle bli så svåra att ockupanterna skulle ge upp. Vi fick verkligen erfara de enorma sociala problem som existerar i Oslo centrum. Bostadslösheten bland unga var mycket större än vad huset kunde klara, och vi fick en stor grupp gatubarn som boende. Barn som levde vid sidan om alla sociala åtgärder och var vana att klara sig själva. Otroligt nog höll folk ut genom decenniets kallaste vinter, med frost inomhus. Till sist lyckades vi pressa genom ett minimiavtal med kommunen. De bostadslösa i huset skulle få ersättningsbostäder, de arbetslösa få arbetsmarknadsåtgärder och det skulle bildas ett självstyrande ungdomshus mot att ockupanterna lämnade huset i Skippergata. Kommunen gav motvilligt efter, men garderade sig med alla möjliga förbehållanden och löjliga tidsfrister. Bland annat fick Pilestredet 30c, den fastigheten som blev Blitz, i utgångspunken kontrakt på sex månader. Efter att vi först flyttat in har de fortfarande inte lyckats få ut oss, 25 år efter.

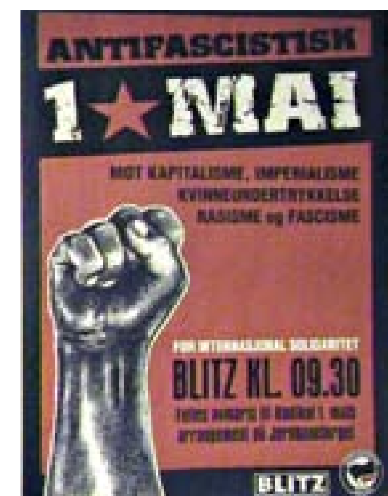
Det självstyrande ungdomshuset Blitz kunde öppnas efter intensiv renovering av den nerslitna fastigheten på valborgsmässoafton 1982. Detta var symboliskt viktigt för att visa att vi inte kunde köpas för pengar, och fortfarande var en del av upproret. Internt blev det viktigt eftersom den hårda vintern hade tagit hårt på krafterna och optimismen. Genom kravallerna den första natten vi höll öppet, kunde vi se att huset faktiskt fungerade både som konsertlokal och samlingspunkt. Även de mest skeptiska, som tyckte vi hade ingått för många kompromisser när vi flyttade från Skippergata till Pilestredet, började tro på huset.

Det första året användes krafterna till att etablera huset, med café, konsertlokaler, replokaler, politiska verkstäder, radiostation och allt ett självstyrande ungdomshus bör vara. Redan på husets 1-års födelsedag, Valborg 1983, var vi så pass etablerade att vi äkte på den första polisstormningen. Hundratals poliser använde tårgas för att utrymma fastigheten och gripa alla som var på konserten med ”Svart framtid”, eftersom vi misstänktes planera nya kravaller i Oslo centrum. 1985 försökte kommunen för första gång riva huset. 1986 skulle planen om rivning åter upp i stadsfullmäktige. Blitz mobiliserade och samlade stöd, och efter att vi firat ner oss i stadshusets sal i klätterrep och repstegar och tagit över hela mötet, blev beslutet om rivning åter bordlagt. Från 1986 till 1994 var huset ockuperat, tills dess politikerna var tvungna att ge upp planerna på att få till en rivning.

Under tio år var huset mer hotat av nazisternas bomber och brandattentat än politikernas rivningshot, tills huset för tre år sedan såldes till privata spekulanter. Blitz mycket aktiva användare har räddat huset många gånger, men det är ingen tvivel om att det massiva stöd vi fått genom åren, både i Norge och utomlands, har gjort det möjligt för huset att överleva 25 år under konstanta hot. Det är inte att överdriva att säga det enda medel som inte används för att krossa Blitz varit militären och stridsplan! Allt annat har försökts, men huset står fortfarande kvar.

Vårt systerhus Ungdomshuset

Kontakten mellan aktivister på gatan i Oslo och Köpenhamn går tillbaks till tiden innan Blitz och Ungdomshuset på Jagtvej existerade. BZ-rörelsen växte sig särskilt stark i Berlin, Amsterdam och Köpenhamn och det var där vi hämtade inspiration och dit vi reste när situationen blev ohållbar i trångsynta och rigida Oslo. Ungeren kunde öppnas i oktober 1982, ett halvår efter Blitz och vi kunde hålla hälsningstal och gratulera från Blitz och Oslos BZare på stora scenen under öppningsfesten. Med en rejäl dos avundsjuka över köpenhamnarnas mycket bättre hus. Här var det utrymme och möjligheter, i det som en gång i tiden var ett mycket mer generöst och liberalt samhälle än det norska. Sen den första och nödvändiga perioden av kamp har båda Ungdomshuset och Blitz varit hårt pressade från kommun och polis. Självorganisering, när man tar offentliga utrymmen och gör dom politiska, blir snabbt sett som ett hot emot det existerande samhället. Solidaritet, passionerad frihetslängtan, glädje, energi, uppror, kultur, ett brinnande engagemang och otålmodighet – om världen ska bli ett bättre ställe måste vi börja nu – uppfattades som hotande för det etablerade samhället. Under loppet av det första året lyckades både Blitz och Ungeren att stärka miljön politiskt och få husen fungera med café, konserter, replokaler och tryckmöjligheter.

Utrymningen av Ungdomshuset på Jagtvej 69 är en tragedi för Blitz. För tre år sedan stod vi i samma hotade situation. Oslo kommun hade sålt Blitz, inte till en kristen sekt, men till en affärsman med skumma kontakter som sen fick sex års fängelse för förskingring.

Privatisering har blivit politikernas täckmantel för att dölja deras usla politik. Att vårda mångfalden i staden borde vara kommunens ansvar. Men i privatiseringens tidevarv läggs allt i de rikas händer. Fastighetsspekulanter kommer givetvis inte ta tillvara ickekommersiella värden. På den privatiserade marknaden förlorar unga, fattiga, arbetslösa, kulturen, mångfalden och allt som gör det bra att leva i Oslo och Köpenhamn. Kommunen visste mycket väl vilka cyniska affärsmän de sålde oss till, men var så ivriga att bli av med oss att de kunde göra vad som helst.

En av myndigheternas mest använda taktiker, lika gammal som mänskligheten, är att sätta olika grupper upp mot varandra. Gamla mot unga, vita mot svarta, eller unga mot unga. Antingen simhall eller rockklubb. "Vi har inte råd med allt" beklagar de med krokodiltårar. Grupper ställs mot varandra och matas med rasistiska argument och lägger tiden på att slåss med varandra istället för att göra gemensam sak emot makten. Det är samma sak som vi såg när Ungdomshuset såldes. Kommunstyrelsens politiker viste mycket väl vilka oseriösa krafter de sålde till, men var fokuserade på att bli av med en "opassande" miljö och att låta andra göra skitgörat. Medan de själva kunde fria till populismen genom att vara handlingskraftiga och bestämda. Stödet vi fick utifrån gjorde att vi kunde förhandla fram ett förnuftigt avtal med Oslo kommun, nåt de etablerade politikerna inte velat göra.

Nya hot

Försäljningen av Ungeren till Faderhuset var ett rent beställningsjobb från politikernas sida. I samband med vårt stöd till Ungdomshuset de senaste månaderna har populistiska partier åter tagit chansen att ge sig på Blitz. Valrörelsen inför höstens kommunalval har redan börjat! Efter att många från Blitz blev gripna i Köpenhamn och demonstrationer vid Danmarks ambassad i Oslo har en rad politiker krävt att Oslo ska följa Köpenhamns exempel och få Blitz vräkt. Det hotar avtalet om husets framtid, och gör att vi fortfarande är under en daglig press. Nästa demonstration eller nästa konsert kan användas som ursäkt för att åter en gång påbörja vräkningsprocessen.

Men det är så vi levt genom de senaste 25 åren, och det är inte lätt att bli av med oss. 25 år av aktiviteter utan kommunens fastighetsskötsel har satt sina spår. Dom som var unga och kämpade för huset har själva fått barn som nu använder det och många nya grupper har tillkommit. Om allt går enligt planen vi förhandlat fram, vill stadens unga ha ett ungdomshus de kan använda utan att vara rädda för att det rasar samman.

Ungeren en förutsättning för Blitz

Ungdomshuset på Jagtvej var en förutsättning även för Blitz verksamhet, både politiskt och kulturellt. Punk- och hardcorebandens turnérutt skapades på 80- talet och används fortfarande. Alternativa hus från Tromsö i norr, Tel Aviv söder, Seattle i väst och Tokyo i öst (eller kanske Beijing, vi har även haft kinesiska punkare på turné) samarbetar om konserter. Politisk aktivism har varit både Blitz och Ungerens främsta kännetecken, med kreativitet och en ansvarskänsla gentemot en snedvriden värld. Vårt politiska samarbete med Ungdomshuset gjorde att vi hade råd att hämta ANC representanter då kampen mot apartheid var som hårdast och vi fick tillräckligt med pengar för möten med palestinska aktivister. Aktivister från Ungdomshuset och Blitz åkte gemensamt på solidaritetsarbete till den ockuperade Västbanken och Gaza, och vi byggde skolor i Nicaragua tillsammans.

Blitz och Ungdomshusets styrka har alltid varit att vi velat mer än bara vara ett aktivitetshus och därför engagerat oss i samhället. Detta skulle vi inte kunna göra utan den solida bas som våra hus gett oss. Här har vi byggt vårt alternativa samhälle. Detta har självklart alla möjliga nazistiska och rasistiska grupperingar fattat. Det är inte utan skäl de har slängt så pass många bomber, skjutit och försökt bränna ner Blitz i sina försök att utradera huset. Oavsett hur mycket politiskt arbete Blitz gjort genom åren finns det ingen tvekan om att det antirasistiska och antifascistiska varit det viktigaste. Detta visade även Ungdomshuset. Därför var det självklart at de åkte den långa sträckan till Oslo för att ge oss sitt stöd alla gångar nazisterna försökt bli av med oss med vapen och bomber. Därför har Blitz alltid åkt till de stora antifascistiska markeringarna i Sverige, ända från Karl XII-demonstrationerna i Lund till Salem.

Nyliberalismens terrorregim

Precis som vi tidigare vägrat avpolitiseras av massiva attacker från polis, media och politiker kommer vi inte heller nu lägga våra krafter på att endast bedriva en subkulturell verksamhet. Blitz har alltid bedrivit ett gediget politiskt arbete mot alla reaktionära krafter. Det var en fröjd att storma slottet i Oslo när Margaret Thatcher åt middag med norska politiker 1986. Även om Thatcher sa att all tårgas som användes emot oss fick henne att känna sig som hemma. Vår kamp emot Norges medlemskap i NATO och därmed i USA:s världsomspännande militärmakt har ofta inneburit konfrontationer med polisen. Med konfrontationerna kom politikernas krav på att nu måste skammens hus stängas. Då vi 1998 ockuperade den Mexikanska ambassaden i Oslo i solidaritet med zapatisternas frigörelsekamp och krävde frigivande av politiska fångar gick norska myndigheter ut och lugnade de mexikanska om att detta skulle straffas. Den samma gemenskapen har vi upplevt i solidariteten med Palestina, El Salvador, Nicaragua och en rad andra frihetsälskande folk. Med USA och EU:s nya terrorlagar har det blivit svårare att bedriva solidaritetsarbete. Kriminaliseringen av stöd till frigörelsekamper kan endast bemötas genom att mobilisera folk på gatan. Det funkar inte att bli försiktig och hemlig, det gör det bara enklare att isolera och kriminalisera solidaritetsarbete. Därför är det en ständig utmaning att göra solidariteten synlig på gatan.

25 okontrollerade år

Att Blitz överlevt snart 25 års kontinuerlig kamp för husets fortlevnad borde vara bevis nog på miljöns styrka och kraft till förnyelse. Men kanske främst ett bevis på det solida stöd Blitz fått genom åren. Blitz står fortfarande bakom de idéer och värderingar som vi hade från början. Några gångar kan det vara svårt att stödja oss, men trots detta har vi starka stödpelare. Även om vi alltid levt under hot, har vi kontinuerligt kämpat för att inte bli självupptagna och inåtvända. Vi har försökt föra en gemensam kamp med alla som bekämpar privatisering och marknadsanpassning. Det är alltid de svagaste i ett samhälle som förlorar när profiten styr.

Därför har vi varit glada för det stöd vi fått från flyktingar, invandrare, narkomaner och andra utsatta grupper. Vi har lagt ribban högt, och därför är solidariteten med andra viktigare än vår egen existens.

Vi har självklart deltagit i Köpenhamn under de senaste månaderna och haft en rad aktioner mot den danska ambassaden i Oslo. På samma sätt som norska ambassader över hela Europa, ja även i Tanzania, Canada och USA, fick känna på våra kamraters stöd till Skandinaviens alternativhus dom gånger de velat riva Blitz. Det har berättats att norska diplomater i Warszawa under kommunisttiden satte kanapéerna i halsen då plötsligt stod demonstranter med olagliga polska solidaritetshälsningar till Blitz utanför ambassaden. Uppror har ingen nation.

Vore vi taktiska och försiktiga hade vi aldrig existerat. Det enda sättet samhället kan bli mer tolerant och rättvist på är att lära sig acceptera att några befinner sig utanför deras kontroll. Det politiska klimatet i Norge har under Blitz levnadsår gått i motsatt riktning av den vi tror på och kämpar för. Vi ser i dag ett kallare och hårdare samhälle. Och sen undrar de varför vi blir allt mer desperata! Tusen gånger under de senaste 25 åren har Blitz framtid sett dyster ut, men varje gång har vi kommit stärkta, klokare och inte minst argare, ur situationen. Blitz är så mycket mer än en byggnad, men utan huset hade allt varit mycket svårare. Blitz viktigaste kamp under de senaste åren har varit en gemensam kamp med flyktingar det ständigt mer rasistiska Norge försöker slänga ut ur landet. Vår solidaritet innebär inte att alla ska bli lika oss, men att frihet och social jämlikhet bygger på en acceptans av människors olikhet. Alla som vill ha en annorlunda värld och som motarbetas av fördomar, kriminalisering, privatisering och politikernas vanliga "hatreflex" att alltid hitta syndabockar i samhället, måste inse att de har gemensamma intressen. Intressen som delas av illegala invandrare, och de irriterade och stenkastande ungdomarna på Nörrebro.

Jag ska inte plåga er med att referera alla politiska aktioner, demonstrationer och aktiviteter vi har sysslat med under dessa 25 åren. Alla de tusentals av upproriska människorna som varit i kontakt med Blitz har sina egna historier. I bland kan man slita ut trumhinnan av alla klämkäcka historier. Gamla sagor används ofta för att få nyare generationer att förstå att under "den goda, gamla tiden" hände det minsann grejer! Dessa sagor kan man inte lära sig nämnvärt av, om de används för att hålla yngre på sin plats. Även om det ibland är en fröjd att kunna dra till med en gammal skröna, så är du själv en skröna i morgon om du inte kämpar vidare. För kampen fortsätter! ★

Stein

Activist Trauma Support

Som aktivist är det ofta lätt att hamn i fällan av att försöka göra allt. Känslan av att vara otillräcklig kan ibland ta över och i slutändan ta kål på ens engagemang. Istället för att se revolutionen framför sig blir allt ett svart hål fyllt med tråkigheter. Vi har valt att översätta en artikel från aktivisttraumagruppen som bildades inför G8-mötet i Skottland. De visar på att istället för att ge upp eller ignorera problem så kan vi arbeta preventivt och stödjande, med varandra och mot de system som vill att vi ska knäckas.

”Både trauma och utbrändhet kan hända vem som helst och är inte på något sätt ett tecken på svaghet.”

Ett av de ämnen som varit tabu att prata om alldeles för länge är att prata om de emotionella konsekvenser vår aktivism har på oss. Två av de mest allmänna direkta effekterna vår aktivism har på oss är trauma och utbrändhet. Staten (och även andra) våldsutövare lämnar inte bara fysiska sår, men också psykologiska, som post-traumatisk stress. Att vara väldigt aktiv och bära mycket ansvar medan du samtidigt känner att du inte gör tillräckligt kan resultera i utbrändhet. Både trauma och utbrändhet kan hända vem som helst och är inte på något sätt ett tecken på svaghet. Men om vi är förberedda, informerade och beredda på att stödja varandra kan vi stå emot och hantera symptomen för utbrändhet och trauma mycket bättre.

Emotionell första hjälpen

”Activist Trauma Support” startades 2005 för att stödja aktivister efter traumatiska upplevelser i samband med G8-mötet i Skottland. En bred grupp av människor, från aktivister som deltagit i traumastödworkshops till erfarna psykologer och rådgivare möttes, organiserade ett team för traumastöd och arbetade främst inom tre olika huvudområden. Det första var utbildning, där ordna workshops, skriva ihop informationsmaterial, bygga en hemsida, skriva artiklar och hålla föredrag låg inom arbetsområde. Det andra området var emotionell första hjälpen. De skulle erbjuda återhämtningsutrymmen med utbildade lyssnare (inklusive rådgivare och psykologer), massörer och fikautrymmen. Även en 24-timmars hjälplinje, en säker plats för akuta ärenden och debriefingar av grupper ledda av underlättare upprättades. Sista området var långtidsstöd, där vi ville erbjuda telefon och e-mailsupport, personliga möten och skapa en personlig databas på vår hemsida med kontakter för stöd.

Positiv respons

Vi fick en väldigt positiv feedback om vårt arbete. Det blev tydligt att arbete av det här slaget behövdes och att vi lyckats bryta tabut runt att erkänna de emotionella konsekvenserna av det polisvåld som drabbar oss. Vi ser på traumastöd som en nödvändig del av antirepressionsarbete. Statens taktik gällande repression är också psykologisk, i försök att skrämma bort oss från gatorna. Vi har bara en chans om vi står fast och stödjer varandra genom efterdyningarna av politiskt våld.

Polisvåld som svar på politiska protester är en genomgående taktik och innebär så mycket mer än fysiska skador. Många av de människor som blir attackerade av polisen eller har blivit vittnen till statligt våldsutövande är lämnade ensamma och måste ta itu med svåra emotionella konsekvenser. Ofta stigmatiseras de och ses som “svaga” eller så lämnas deras symptom utan att bli synliggjorda. I verkligheten har trauma överhuvudtaget inte något att göra med personlig svaghet. Det är en normal respons till en abnorm situation och behöver tas itu med seriöst. Symptom kan vara djupgående och ihärdiga och inkluderar återblickar, mardrömmar, självmedicinering med droger och alkohol, isolering, tillbakadragande, oro och sömnproblem

”...ett paradigmskifte behövs inom aktivistkulturen mot en kultur som är mer medveten och respektfull mot känslor.”

Välmåendeområdet vid klimatlägret

I september 2006 samlades folk vid ett klimataktionsläger vid Leeds i England för tio dagars diskussion, direkt aktion mot DRAX kraftstation (en av de största utsläpparna av koldioxid i Nordeuropa) och även för att diskutera positiva alternativ till det rådande klimatkaoset. Vid förberedningen för lägret omprövade och justerade vi våra mål som grupp. Erfarenheten efter G8-mötet hade lärt oss tre huvudläxor. Dels att “trauma” är en för snäv definition. När du erbjuder traumastöd är du oftast den som erbjuder det närmaste tillgängliga emotionella stödet för människor och personliga konflikter passar definitivt inte in i de smala ramarna. Vi såg också att ett ytterligare arbete med att förhindra utbrändhet behövs. Efter G8-mötet i Skottland var organisatörer utmattade i månader efteråt. Till sist såg vi att ett paradigmskifte behövs inom aktivistkulturen mot en kultur som är mer medveten och respektfull mot känslor.

Viktigt att börja prata

Med dessa punkter med oss satte vi upp välmåendeutrymmet på klimatlägret. Idén var att kunna erbjuda en lugn yta, borta från centrum av lägret utan att för den skull bli för isolerad. En stor skylt vid ingången sa “Kom in- för att ta en paus, stressa av, ta det lugnt, dricka en kopp te, prata med någon, återhämta dig, boka en massage eller en rådgivare”. Vår avsikt var att ta bort stigmat och rädslan och göra det lättare för människor att engagera sig med oss. På insidan hade vi tre områden; en mottagning med informationsmaterial om trauma, utbrändhet och om hur du handskas med polisen, ett område du kunde göra te och sitta ner i, ett återhämtningsområde där folk kunde lägga sig ner och två små privata utrymmen för massage och samtal. Många människor kom in och använde utrymmet, som var öppet dygnet runt. Besökarna sträckte sig från nyckelorganisatörer som kom för en paus och lite massage till dem som traumatiserats, hade sovit för lite eller bara behövde prata med någon eller få en tyst stund borta från allt.

Sammanfattningsvis var erfarenheten positiv och vi fick en massa feedback. Speciellt intressant var de förändringar du inte kan mäta- hur människor tänker och pratar annorlunda, hur det känns annorlunda att vara på ett ställe med ett välmåendeutrymme där personligt välbefinnande erkänns som en viktig aktivistfråga. Några tyckte att det var betryggande, på samma sätt som att ha människor med medicinska kunskaper runt sig, även om de inte själva behövde använda utrymmet för tillfället.

Det här är en läroprocess för oss alla. Det kändes verkligen bra att vara en del av klimatlägrets politiska succé, speciellt med tanke på att vi är med och bekämpar repression på sätt som gör vår rörelse starkare och mer allsidig. ★

Activist trauma support

Hållbar aktivism och strategier för att undvika utbrändhet

Utbrändhet är både en politisk fråga och en fråga för rörelsen. Varje år försvinner aktivister från rörelsen eftersom de bränt ut sig. Hur ska vi göra för att undvika utbrändhet inom rörelsen? Hur skapar vi hållbar aktivism?

Till stor del accepteras utbrändhet som en sidoeffekt av att vara aktivist. Problemet med utbrändhet bland enskilda individer drabbar också oftast den grupp personerna är aktiva i. Sättet vi uppträder på både mot oss själva och de runtomkring oss har djupgående konsekvenser. En aktion eller aktivitet kan lätt vändas från något positivt till att istället bli en negativ upplevelse. Artikeln är inte på något sätt tänkt att skuldbelägga någon, eller skylla på de som upplever utbrändhet, den är mer tänkt att poängtera faktumet att vi behöver stödja varandra på ett mer effektivt sätt. Vi behöver absolut inte acceptera utbrändhet som en del av vårt aktivistliv. Vi behöver inte acceptera att värdefulla medlemmar av den rörelse vi är del av fortsätter försvinna.

Den här artikeln har utgångspunkten att det mest effektiva sätt vi har att förändra vårt samhälle och världen på är att börja genom att förändra oss själva och sättet vi interagerar på, både med varandra och med samhället som helhet. Till viss del är det vad vår rörelse handlar om, att gör saker på ett annorlunda, mer effektivt sätt och, viktigast av allt, på ett mindre destruktivt sätt. Att omvärdera vår inställning till vår egen mentala, emotionella och fysiska hälsa kan spela en stor roll i att möjliggöra vår aktivism till att bli mer hållbar och på det sättet hjälpa oss undvika utbrändhet för att fortsätta vårt motstånd.

Vad är utbrändhet?

Utbrändhet definieras, och upplevs subjektivt, som ett tillstånd av fysisk, emotionell och mental utmattning orsakad av en längre tids involvering i en situation som är psykiskt krävande. De psykiska kraven orsakas ofta av en kombination av väldigt höga förväntningar och en kronisk stressituation. Utbrändhet åtföljs av en rad olika symptom som fysisk trötthet, känslor av hjälplöshet och hopplöshet, besvikelser och ett utvecklande av negativa föreställningar om sig själv och mot sitt arbete, andra människor och livet som helhet. I dess mest extrema form representerar utbrändhet en brytpunkt bortom vad man som person klarar av att hantera.

Rent konkret går det att säga att livet blir surt att leva, du förlorar din livsgnista, du slutar ha roligt och du slutar även bli en rolig person att vara med. Vi kan även se utbrändhet som ett varningstecken. På så sätt kan utbrändhet ses som ett tillfälle att omvärdera och omprioritera, samt utveckla mer hållbara och hälsosamma arbetsmetoder. För att parafrasera R.D Laing, en ökänd psykolog från 60-talet, ”Det behöver inte bara vara sammanbrott, det kan vara genombrott också”. Utbrändhet är ofta ett resultat av för hårt arbete, från att uppleva för mycket stress och för många stressfulla situationer. Allt det kan hända när vi kräver för mycket av oss själva, när vi sätter upp idealistiska eller orealistiska mål, när vi känner att vi inte kan ta paus och är oförmögna att delegera. När vi inte värderar oss själva, med andra ord, när vi misslyckas med att se efter våra mest grundläggande behov.

Vad du ska se upp för

Utbrändhet kommer krypande över en längre periods tid. Det uttrycker sig psykiskt och fysiskt. Symptom på utbrändhet kan inkludera krypande känslor av att aktivismen håller på att ta över ditt liv, svårigheter i att fatta beslut, svårigheter i att fokusera, sömnsvårigheter, en ökande tendens till negativt tänkande, genomgripande känslor av hopplöshet, avsaknad av energi och mål. Även fysiska tecken som spända muskler, begränsat blodflöde och uppbyggda nivåer av adrenalin kan vara en följd. Om du tappar intresset för mat, vänner och andra aktiviteter du förut tyckte var intressant och roligt och fylls av en generell känsla av att gå på tomgång är det också dags att se upp.

Vad orsakar och bidrar till utbrändhet?

En direkt aktion kan sätta igång de mest extrema känslogångar. På väldigt kort tid kan du vara med om väldigt extrema händelser långt utöver det vanliga. Många upplever att en direkt aktionskampanj kan var en av de mest viktiga, världsförändrande händelserna i deras liv. Men en del, speciellt om en aktion går fel eller en kamp förloras, kan uppleva det som sin värsta upplevelse någonsin och vill aldrig gå igenom den smärtan det orsakat igen. Kort sagt kan en direkt aktion ibland vara väldigt traumatiskt för människor. Det bästa sättet att hantera stressen och känslorna är att hjälpa och stödja varandra. En stressreaktion börjar med att adrenalin släpps ut av kroppen, vilket tillfälligt ger ett tillskott av energi. Genom att ideligen ta nya krafttag kan vi fortsätta vara på en hög nivå, men det är inget som kan vara för evigt. Efter att ha varit på en hög nivå bör vi ha en period där vi tar det lugnt, slappnar av och återhämtar krafterna. Om vi ignorerar tecken på att något är fel kommer kroppen slutligen tillgripa drastiska medel för att uppmärksamma oss på situationen. Det är det som är utbrändhet.

Vi är varken outtröttliga maskiner eller soldater som konstant kan ta emot skit. Det är inte alls konstigt om vi reagerar, snarare vore det oroande om vi inte känner oss påverkade alls. Det är viktigt att vi ger varandra tid att prata och även tid till att lyssna på den oro och stress människor bär på. Vi behöver se efter varandra och försäkra oss om att vi gör det. Framförallt inte glömma de som uppträder som ”starka” personer som ofta kan uppträda som att allt är ok hela tiden. Var inte rädd för att släppa fram och visa för andra vad du känner. Utbrändhet kan vara svårt att handskas med, speciellt om personen som är berörd påstår att de mår bra. Om du märker att människor i din omgivning befinner sig nära gränsen kan du försöka underlätta trycket på dem utan att för den skull utmana dem. Om du själv misstänker att du håller på att bränna ut dig, var inte rädd för att fråga om hjälp.

Interna strider

En stor orsak till utbrändhet är när hela grupper faller samman och tröttar ut sig själva genom interna strider. Början på striderna kommer ofta från människor under stress som letar efter någon att skylla på. Det kan manifestera sig som misstänksamhet, mobbing, att skälla på varandra och skvaller. Var uppmärksam på gruppdynamiken. Försök vara medveten och se om människor sprider elaka rykten och dåliga vibbar, de kan antingen vara hyperstressade eller misstänkas för att försöka infiltrera för att på så sätt splittra. En taktik från infiltratörer är just att sprida dålig stämning för att destabilisera grupper. Innan du blir misstänksam kan du försöka prata med personen i fråga och se om det finns någon substans i deras anklagelser. Paranoida häxjakter hjälper ingen så försök framförallt att vara schysst mot varandra och dig själv. Uppskatta varandra.

Aktivistkulturen

Undersökningar har framhävt att utbrändhet bland aktivister ofta orsakas av orealistiskt högt satta mål, som kan vara svåra att leva upp till oavsett hur hårt människor driver sig själva. Att ta hela världens tyngd på dina skuldror och inte tillåta dig vila förrän alla världens problem är lösta är ett säkert sätt att bränna ut sig.

Vilken slags aktivistkultur skapar det i slutändan? Accepterar vi som rörelse perioder med lägre motivation och respekterar vi människor när de återhämtar sig och laddar upp batterierna igen? Respekterar vi aktivister som inte fullföljer vad de tagit på sig att göra på grund av att de saknar tid och energi? Eller är respekt och beröm snarare något inom vår rörelse som måste förtjänas genom en hängivenhet till saken som kräver oändlig personlig uppoffring? Ligger det en fara i att det ofta brådskande och angelägna naturen av arbetet ofta skapar en etik som i sig själv kan vara skadlig? Medan det kan vara förståeligt, kan en kultur som respekterar personlig uppoffring slutligen vara hållbar eller effektiv?

Nackdelen med att aktivistkulturens dyrkan av uppoffring för sakens skull är att vi hela tiden förlorar värdefulla medlemmar medan det på samma gång finns en tendens att nya aktivister blir avskräckta från att bli involverade. Om vi önskar bli de samhällsomvandlare som vi önskar se i samhället omkring oss, borde det vara på tiden att vi erkänner att hela tiden driva oss själva och de runt omkring oss till kanten för vad vi klarar av varken är hållbart eller önskvärt. Vi måste komma ihåg att förändra världen är ett maraton och inte 100-meterslopp. Vi måste själva bestämma farten.

Strategier för att undvika utbrändhet
- sätt att göra vår aktivism mer hållbar

Våra åtaganden behöver regelbundna genomgångar och gallringar för att förhindra överbelastning. Om du har tagit på dig att gör något utan att kunna fullfölja det, säg det hellre än att andra ska gå omkring och tror att du jobbar med det. Försäkra dig om att ta regelbundna pauser samtidigt som du kombinerar olika aktiviteter och planera in ledig tid före, under och efter stora aktioner och aktiviteter för att hålla en nivå som passar dig och dina behov. Fråga dig själv vilka situationer du har svårt för och tänk efter om det finns sätt för att kunna hantera dem i framtiden. Känn inte att du nödvändigtvis måste gå på varje aktion eller vara med på varje aktivitet. Om det inte känns rätt, strunta i det. Det hjälper att veta dina egna motiv. Ibland blir människor aktiva, och ser en lösning i sin aktivism, som ett sätt att uttrycka aggression och smärta som kan ha helt andra bakgrunder, till exempel uppväxtförhållanden under barndomen eller hårda livserfarenheter. Vi menar inte att du inte kan ha haft de erfarenheterna, eller att familjevåld inte skulle ha politiska aspekter. Men i termer av att prata om hållbarhet är det behjälpligt att veta vart känslorna kommer ifrån.

Längre tids involvering i situationer som är psykiskt krävande är lättare att handskas med när du har funnit ett sätt att frigöra känslorna som situationerna skapar. Genom att släppa ut känslor genom att ha stödnätverk, samtal med vänner, sporta, ha sex, vara ute i naturen, göra saker som tar tankarna bort från det du är engagerad i, så kan det hjälpa att ta fram det bästa i dig och andra omkring dig. Öva och lär dig att släppa taget om saker tills du kan arbeta dig igenom stressen och rädslorna tills du kommer till en punkt där du kan gå vidare. Erkänn din egen mänsklighet, du har rätt till både avslappning och njutning. Vi måste också acceptera och visa vår sårbarhet. Vi är inte maskiner, när vi förnekar de sårbara aspekterna av vår natur kan de lätt dyka upp under mer problematiska former.

I slutändan finns det inte en lösning som passar alla. Processerna som är inblandade för att vi ska undvika eller återställa oss från utbrändhet är lika många som vi är aktivister. Vi måste följa våra passioner och ta hand om varandra. ★

Activist trauma support

Texten är ett utdrag ur ett flygblad. Den kan läsas i sin helhet (på engelska) på deras hemsida. Där finns även fler texter som handlar om strategier i att upprätthålla sin aktivism genom hela livet.

Ingen klasskamp utan kvinnokamp

Att vara arbetarklass som social kategori r inget som bara kan tillskrivas män eller något som enbart män ”drabbas” av i vårt samhälle. Om man inte ser att feminismen och arbetarklassens kamp hör ihop är det att bortse från alla de kvinnor som befinner sig i denna kategori. Man kan inte bortse från klasskampen i kvinnokampen, men kan man bortse från kvinnokampen i klasskampen? Så tycks ofta vara fallet. Detta innebär att vi kämpar för ett samhälle utan klassklyftor men med ett fortgående förtryck av kvinnor som grupp. Varför kan kampen för ett samhälle utan rasism gå hand i hand med ett samhälle utan klasser när det inte kan gå hand i hand med feminismen?

Män i fabrikerna sliter ut sina kroppar för att tjäna kapitalet, men det gör kvinnorna inom vården också. Låt oss gå igenom hur läget ser ut idag för arbetarklassen och hur gruppen arbetarklass är könad. Det är 65 % större risk för svenskfödda kvinnor att inte få pengarna att räcka till i det vardagliga livet än för svenskfödda män. Det är 33 % större risk att svenskfödda kvinnor hamnar i en ekonomisk kris än att svenskfödda män ska hamna i den sociala avgrunden. För utlandsfödda kvinnor är det 54 % sannolikare att de har låg inkomst än för de utlandsfödda männen. Kvinnor är mycket mer oroliga att förlora arbetet än män. En oro som blivit alltmer befogad när högerpolitiken nu slår hårdast mot dem som till exempel jobbar deltid.

Kommunals män lät borgarna vinna

Vilka var det då som tillät borgarna att träda in i riksdagen? Det är uppenbart att LO-kollektivet i höstens val gick tydligt åt höger och vi vet nu att moderaterna tredubblade sina röster bland Kommunals medlemmar. Enligt SCB var det främst de kommunalanställda männen som gick åt höger. Som Lena Sohl uttrycker det i senaste numret av Bang:

”Idag är arbetarklassen främst en kvinna. Många jobbar inom lågbetalda service- och tjänsteyrken: butikspersonal, kaféanställda, vården. Deras villkor och inkomster skiljer sig radikalt från många av LO-kollektivets män. De där männen förlorar inte ekonomiskt på en borgerlig politik, med avskaffad fastighetsskatt och sänkta inkomstskatter ”.

För kvinnorna får den borgerliga valsegern allt djupare konsekvenser. Inte bara den nyliberala arbetsmarknadspolitikens förkrossande konsekvenser utan även konsekvenserna av de konservativa och högerkristna värderingarna kommer att ingripa i kvinnors liv, kroppar och frihet. Kristdemokraterna har länge krävt en översyn av abortlagen. Socialministern

> ”Oavsett var en man står inom den patriarkala hierarkin har han möjligheten att få kontroll över kvinnor som står under honom.”

Göran Hägglund anser att vi borde se över möjligheten att anpassa Sveriges abortlagstiftning till övriga Europas och Kristdemokraternas kvinnoförbund skriver:

”För att minska antalet aborter är det också viktigt att samhället med en lagstiftad utgångspunkt markerar att både barnet och kvinnan är skyddsvärda och att livet startar vid befruktningen”.

Man vill alltså i lagstiftning fastställa att livet startar vid befruktningen. Detta kan i ett land som Sverige, som länge valt att ställa kvinnans rätt till sin egen kropp främst, verka främmande och extremt. Då kan man påminna om att Ja - till Livets tidigare ordförande Mikael Oscarsson sitter i riksdagen för Kristdemokraterna.

Vi lever i ett patriarkalt samhälle. Patriarkatet är en uppsättning sociala relationer som har en materiell bas och där det mellan männen finns hierarkiska relationer och en solidaritet som gör det möjligt för dem att i sin tur dominera kvinnor. Oavsett var en man står inom den patriarkala hierarkin har han möjligheten att få kontroll över kvinnor som står under honom.

Patriarkatets materiella bas utgörs av mäns kontroll över kvinnors arbetskraft. Den kontrollen utövas genom att man hindrar kvinnors tillträde till nödvändiga ekonomiska produktiva resurser (exempelvis i kapitalistiska samhällen där kvinnors arbete oftast ger en lön som knappt går att leva på)och inskränker kvinnors sexualitet.

Socialt åtskilda kön - för männens skull

Den strikta arbetsdelningen mellan könen, vilket är en social uppfinning som är gemensam för alla kända samhällen, skapar två mycket åtskilda sociala kön och ett behov av män och kvinnor att gå samman av ekonomiska skäl. Detta har lett till ett skapande av det monogama heterosexuella förhållandet som gör det möjligt för män att kontrollera både kvinnors arbetskraft och sexualitet. Män utövar kontroll genom att ta emot personligt servicearbete av kvinnor, genom att inte behöva utföra hemarbete eller uppfostra barn, genom att ha sexuell tillgång till kvinnors kroppar samt genom att vara och känna sig mäktiga.

Sexuell kontroll kan också utövas utanför det heterosexuella förhållandet genom pornografi och prostitution i alla dess former. Kontrollen har sin yttersta form i det psykiska, fysiska och sexuella våld som vissa män utsätter kvinnor för. Och även om alla män inte använder denna patriarkala kontrollstrategi är det ett ytterst påtagligt hot alla kvinnor lever under och sålunda något som alla män kan utnyttja, oavsett om de själva använder våld eller inte. Patriarkatets och kapitalets premierande av det heterosexuella förhållandet/äktenskapet har även lett till och bidragit till ett omfattande homofobiskt samhälle.

På samma sätt som klassamhället måste reproduceras genom skolor, arbetsplatser, konsumtionsnormer m.m. måste de patriarkala samhällsrelationerna reproduceras. Barn uppfostras på ett sätt så de snabbt lär sig sin plats i könshierarkin. Det centrala i reproducerandet av patriarkatet, där kvinnors underordnade ställning genomdrivs och förstärks, sker precis som klasssamhället, i mer eller mindre offentliga institutioner såsom skolor, kyrkor, klubbar, fackföreningar, krigsmakt, fabriker, sjukvårdsinrättningar, massmedia osv.

Patriarkatet ändrar ständigt form

Patriarkatet är dock inte något universellt eller oföränderligt. Tvärtom har patriarkatet; den uppsättning av ömsesidiga relationer mellan män som gör det möjligt för dem att behärska kvinnor, förändrat form och intensitet med tiden. Olika män har olika tillgång till patriarkala förmåner; klass, ras, nationalitet, civilstånd, sexuella preferenser och ålder är alla faktorer som spelar in på mäns plats i den patriarkala hierarkin. Kvinnor av olika klass, ras, nation, civilstånd och sexuella preferenser underkastas olika grader av den patriarkala makten. Kvinnor kan själva utöva klassmässig eller rasmässig makt över män som står lägre ner i den patriarkala hierarkin.

> ” Kapitalism, rasism och sexism samverkar, därför måste vi för att bekämpa det ena även bekämpa de andra förtryckande strukturer som finns i vårt samhälle.”

Rashierarkier är precis som könshierarkier aspekter av vår sociala organisation, av hur människor produceras och reproduceras. Vi kan alltså inte enbart benämna vårt samhälle som patriarkalt eller kapitalistiskt utan vårt samhälle är patriarkalt kapitalistisk med vit överhöghet.

För de flesta är det inte en revolutionär tanke men för andra verkar det vara en nyhet att förtryck samverkar. Vi kan inte analysera ett förtryck frånskiljt de andra. Det finns inget som ”ren kapitalism” eller något ”rent patriarkat” för de måste med nödvändighet samexistera. Kapitalsim, rasism och sexism samverkar, därför måste vi för att bekämpa det ena även bekämpa de andra förtryckande strukturer som finns i vårt samhälle. Låt inte de vita medelklassfeministernas synsätt på den universella ”kvinnan” hindra oss från att se att kvinnor är präglade av olika sociala villkor och blir därmed drabbade av förtryck på olika sätt och i olika utsträckning. Kvinnokamp, klasskamp och antirasism är inte olika kamper om vi inte själva väljer att skilja dem åt. Vi kan

> ”Är det vad det här handlar om? Att män inte vill ge kvinnokampen utrymme för att få behålla de privilegier de har i egenskap av män?”

välja att bekämpa enbart klassamhället men skulle vi förändra vårt samhälle från kapitalism till socialism utan en jämsides kvinnokamp skulle patriarkatet likväl bestå. Alltså är det nödvändigt att kämpa på dessa fronter samtidigt för att analysera makt och orättvisa och det ger oss större styrka att bryta våra kulturella bojor.

Socialt konstruerade egenskaper försvinner inte genom magi, detsamma gäller de föreställningar vi har om det andra könet. Det krävs arbete och övertygelse. Vi föds med olika könsorgan som delas in i maskulint och feminint, alltså biologiska kön, men formas till man och kvinna, socialt erkända kön. För att kunna föra en kamp för ett jämlikt och rättvist samhälle måste vi börja revidera våra egna föreställningar och de uttryck de får. Sexism, rasism och klasstillhörighet påverkar oss vare sig vi vill det eller inte. Vi är födda in i dessa förtryckande mönster och har blivit produkter av detta själva.

Kvinnoförtryck går aldrig att försvara

Socialt präglade föreställningar om kvinnor och män finns inom alla klasser. Men detta säger inte att vi måste följa dessa mönster eller att det är okej att vara lite sexistisk bara för att man är man och uppvuxen i en kvinnoförnedrande familjekultur. Att använda sin bakgrund för att motivera och försvara kvinnoförtryck är lika illa oavsett om det gäller arbetar-, medel-, eller överklass och är en lika dålig ursäkt som att försvara rasistiska idéer med sin vita hudfärg, eller europeiska etnicitet.

Det är dags att utvärdera sig själv, sina åsikter och ens förutfattade meningar och ta krafttag för att förändra de förtryckande strukturer vi själva stödjer. Att försöka förbättra sig själv är inte något töntigt som hörde hemma inom rörelsen för ett antal år sen. Vi kan inte förändra ett helt samhälle, en hel värld, om vi inte ens är villiga att förändra oss själva. Och det kommer inte komma av sig själv. Inga män eller kvinnor kommer vakna upp en morgon och finna att de förtryckande strukturer vi själva varit en del av och som vi själva mer eller mindre omedvetet har reproducerat är bortblåsta. Tvärtom kommer vi att fortsätta reproducera det vi säger oss kämpa mot.

Ingen kamp kan bedrivas enskilt

Ett vanligt förekommande påstående är att människor med privilegier sällan frivilligt fränsäger sig dessa till förmån för andra grupper. Är det vad det här handlar om? Att män inte vill ge kvinnokampen utrymme för att få behålla de privilegier de har i egenskap av män? Precis som att överklassen inte ska sko sig på arbetarklassen, eller västvärlden leva rikt på syds bekostnad, ska inte heller män erhålla privilegier på kvinnors bekostnad. Att strunta i och att osynliggöra klass innebär att avsäga sig ansvar (genom privilegier) för klasseffekterna. Samma gäller för kön; att strunta i och osynliggöra kön innebära att avsäga sig ansvar (genom privilegier) för könseffekterna. Detta gäller både för kvinnor och män.

Ingen kamp mot samhällelig skiktning och för rättvisa kan bedrivas enskilt. Vi måste alltid tänka på samtliga aspekter av makt och förtryck. Vårt mål är ett samhälle där alla skall slippa förtryck – men då måste vi också lära oss att inte reproducera förtryckande strukturer.

Ingen klasskamp utan kvinnokamp.
Ingen kvinnokamp utan klasskamp. ★

Valerie S, Swingkid och Pettsson

ANARQUIZM

- testa dina radikala kunskaper

Testa dina kunskaper! Inspiration och frågor ur The Anarchist Quiz Book (2006). Sammanställd av Martin Howard, Freedom Press, London. Innan du börjar - täck över spalten till höger.

1. Få stater vågar hedra anarkister, även efter deras död. Men var finns det en stor stad som tagit sitt namn efter ett lands revolutionära hjälte, som var anarkist?

2. Vilken känd anarkist figurerar i Warren Beattys film Reds?

3. Om vems liv är aktionfilmen Behold a Pale Horse löst baserad på?

4. Vilken anarkistisk författare svarade Thomas Malthus, när han lade fram sina idéer om befolkningskontroll?

5. Vad är Buy Nothing Day?

6. Vilken revolutionär fackförening firade sitt hundraårsjubileum 2005?

7. Vilken metrostation i Paris har fått sitt namn efter en anarkist?

8. Vilken organisation grundades efter Lundakommitténs aktiviteter?

9. Vem sade "demokrati utan begränsningar är anarki"?

10. Vilken popgrupp med bakgrund i arbetslöshetsrörelsen gjorde en gång i tiden stödspelningar för Anarchist Black Cross?

11. Luisa Capetillo var en anarkist och fackföreningsorganisatör för Federation Libre de los Trabajadores, Puerto Ricos första fackförening runt förra sekelskiftet. Enligt historien var hon den första kvinnan i Puerto Rico att göra vad?

12. I vilken stad publicerades den första anarkafeministiska tidningen?

13. Vilken anarkist har fått nobelpriset?

14. Vilken organisation, utesluten ur första Internationalen 1872 av marxister, spelade en nyckelroll i Kropotkins konvertering till anarkismen?

15. 1840 provocerade den ryska regeringen fram kravaller genom att tvinga bönderna att odla vad?

16. Vem sade "Passiv rökning är inget problem. Om barn inte tycker om att vara i ett rökigt rum kommer de gå där ifrån".

17. Vilken framtida diktator, enligt en biografi från 1936, sägs en gång varit mycket influerad av anarkismen?

18. Vilket är det enda landet som lämnat EU?

19. När myntades termen "handlingens propaganda" för första gången?

20. Vad handlar den italienska filmen La Cecilia om?

Ok. Det är klart. Svaren hittar du i spalten till höger.

RÄTT SVAR

1. I staten Chihuahua i Mexiko, ca 200km söder om El Paso vid gränsen mot USA, ligger Ricardo Flores Magón, namngiven efter den mexikanska revolutionens ledande anarkistiske teoretiker **2.** Emma Goldman **3.** Den anarkistiska gerillan Sabate **4.** William Godwin. Malthus försökte "bevisa" att fattigdom var de de fattigas eget fel, och på så sätt rättfärdiga de hierarkier och förtryck som Godwin angrep **5.** En självproklamerad festival i november då deltagarna inte köper något under dagen. Idén är att få människor att tänka över konsumismens pris. För mer info www.adbusters.org/bnd/ **6.** The Industrial Workers of the World **7.** Louise Michel på linje 3 **8.** Sveriges Arbetares Centralorganisation, SAC, syndikalistisk fackförening som bildades 1910, efter en kongress Lundakommittén kallat till **9.** Mikhail Gorbachev **10.** UB40. Deras huvudsångare beskrev sig som lite av en anarkist när han fick frågan hur han röstar **11.** Klä sig i byxor offentligt! Hon försvarade även fri kärlek och kombinerade anarkismen med principerna om kvinnans frigörelse. Hon skrev också minst fyra böcker **12.** Buenos Aires, Argentina, där La Voz de la Mujer publicerades 1898-1899 **13.** Cesar Milstein, även känd som El Pulpo, var en judisk-argentinsk molekulärbiolog. Han deltog i en IWA kongress i Paris och var med i La Protestas styrelse på 50-talet. Han fick nobelpriset 1984 **14.** Jura Federationen. Kropotkin skrev att "de egalitära relationerna som jag fann i Jura bergen, oberoendet i tanke och uttryck jag såg utvecklas hos arbetarna, och deras obegränsade tillgivenhet för saken tilltalade mina känslor mycket mer; och när jag kom bort från bergen, var min syn på socialismen bestämd. Jag var en anarkist" **15.** Potatis, på gemensam mark **16.** Charles Harper, ordförande, RJR Tobacco Company **17.** Mao Zedong **18.** Grönland, som gick med som en del av Danmark, men lämnade efter en folkomröstning 1985 **19.** Vid den internationella anarkistkonferensen 1881, precis efter mordet på tsaren och med kommunens undertryckning i minnet **20.** Berättelsen om en koloni som grundades 1891 i Brasilien av italienska anarkister, och dess eventuella kollaps efter tre år.

POSTBOX 38

- en kartläggning av nazisternas produktion

Vad är postbox 38 för något? Brand har fått tillfället att snacka lite med en av författarna till den nyligen släppta boken ”Postbox 38” som släpps i Danmark i dagarna.

Vad är det för bok ni gett ut?
– Redox har släppt boken ”Postbox 38 - Den högerextrema rörelsen i Nordeuropa och produktionen av nazistisk musik och merchandise”.

Varför har ni valt att publicera denna bok?
– Vi tycker att det är viktigt att kartlägga strukturerna bland annat kring Thor Steinar. Det är första gången ett nazistiskt klädmärke har slagit igenom på det här sättet i det offentliga, bland annat hos opolitiska människor. Vi har i Danmark upplevt vad det betyder när nazisterna far fram, och det vill vi aldrig behöva uppleva igen.

> **Det är första gången ett nazistiskt klädmärke har slagit igenom på det här sättet i det offentliga, bland annat hos opolitiska människor.**

Vilka är det som gett ut boken?
– Boken är utgiven av Researchkollektivet Redox, som har skrivit merparten av boken. Där är bidrag som är skrivet av AFA Doku från Sverige och Antifascistische Infoblatt (AIB) från Tyskland.

Vilka är redox och vad arbetar ni med, vad har ni för bakgrund?
– Vi är en researchgrupp i Danmark, som arbetar med att dokumentera och kartlägga extremhögerns aktiviteter och strukturer. Vi består bland annat av journalister och fotografer, men även av socialarbetare och ”kartläggare”. Vi har alla mycket olika bakgrund och ett brett kontaktnät i samhället.

Vad har ni kommit fram till när ni gjort boken?
– Då vi började med att göra research till boken var målet att ta reda på om det tyska företaget Thor Steiner var ett opolitiskt företag eller om det, som många rykten pekade på, var ett nazistiskt företag. I Tyskland är företaget nämligen en millionindustri, och hela den tyska extremhögern har tagit företagets kläder till sig, precis som den svenska och danska nazirörelsen gjort. I vår research upptäckte vi att trots att företaget i Tyskland har som mål att hålla en ”opolitisk fasad”, är de i Skandinavien djupt involverade i det nazistiska produktionsnätverket i Helsingborgsområdet, speciellt i Klippan. Vi har bland annat dokumenterat täta förbindelser till SMR (Svenska motståndsrörelsen), Nordvind Records och Kamratförbundet Parabellum.

Varför har boken fått namnet ”Postbox 38”?
– Boken heter ”Postbox 38” för att postbox 38 i Klippan, norr om Helsingborg, är en postbox där olika nazistproduktionsbolag har sitt ursprung. Många av deras bolag är skrivna till denna postbox, varpå de därefter flyttar sina adresser.

Vilka internationella relationer finns det i nazimiljön?
– Det är många. En grupp som till exempel lilla Nordisches Hilfswerk, fungerar som en länk mellan de tyska och skandinaviska nazisterna. De arrangerar transporter från Tyskland till olika naziarrangemang i Danmark och Sverige och tvärt om. Bland annat har de organiserat skandinaviska transporter till Hessmarschen i Tyskland och tysk transport till en så kallad ”kulturfestival” i Helsingborg. Utöver Nordisches Hilfswerk finns det täta förbindelser mellan Dansk Front och folk från det tidigare Blood & Honour Danmark, till bland annat Helsingborgskampanjen och Info 14 i Sverige.

Ni har valt att dedicera boken till Björn Söderberg, syndikalisten som 1999 blev skjuten av nazister i Sverige, varför då?
– Vi tycker att det är viktigt att komma ihåg historien och dra lärdom av den, och minnas alla dem som under andra världskriget och sedan dess har mist livet i kampen mot nazismen.

Kommer den att ges ut på andra språk än danska?
– Inte just nu, men vi hoppas att kunna göra det inom kort. I så fall annonserar vi om det på vår hemsida www.redox.dk

Brand sänder fett med cred till författarna och önskar den internationella nazimiljön all skit den kan få. Vi dissar er! ★

Text: A//E Cesar

Tryckeriet ”Tryckcenter Klippan” drivs av folk från den nazistiska gruppen Kamratförbundet Parabelleum där bland annat Andreas Olofsson ingår. Tryckeriet består av RWS Tryck, RWS Yrkeskläder och PrintX. Bilden är tagen vid nationaldagsdemonstrationen förra året.

HÄR KÖPER DU ”POSTBOX 38”

I Sverige kan man få tag på ”Postbox 38” på bland annat Bokcaféet i Jönköping(www.bokcafet.se) och på Radikal Distro(www.radikaldistro.com).

AFA Doku kan kontaktas via http://doku.antifa.se/ och AIB via http://www.nadir.org/nadir/periodika/aib/

DISARM07

Den svenska vapenexporten är större än någonsin, Sverige exporterar idag mer vapen per invånare än något annat land! Men motståndet växer. Nu samlas vi vid vapenfabrikerna och med direkt aktion och civil olydnad förändrar vi verkligheten! Välkommen till ett aktionsinriktat fredsläger i Karlskoga i sommar!

Den gamla bruksorten Karlskoga i östra Värmland är säte för två av de största svenska vapenproducenterna, BAE Systems och Saab Bofors Dynamics. Dem står tillsammans för en mycket stor del av svensk vapenexport, en export som går till krigförande länder, bland annat till USA (och ja, de används i USAs aggressionskrig i Irak). Förutom att dessa vapen direkt dödar både soldater och civila i de länder de används i finns det mer indirekta negativa följder av vapenexporten. Världens länder lägger varje år ner hutlösa summor pengar på militära utgifter, samtidigt som tusentals dör av undernäring eller saknar tillgång till grundläggande sjukvård. Så länge som vapen ses som det främsta instrumentet för konfliktlösning, får mer kreativa och hållbarare lösningar stå tillbaka på den globala arenan.

Karlskogas identitet och självkänsla har i hundratalet år varit intimt förbunden med ortens vapenproduktion, och staden har kommit att bli den stora symbolen för svensk vapenindustri. Länge har denna industri varit inte bara Karlskogas ekonomiska motor, utan också ortens stolthet. Men att vara stolt över att framställa död kan ju inte vara hållbart i längden. I januari var en delegation Ofogare på studiebesök i Karlskoga, och upptäckte då i vårt möte med kommunledningen och i samtal med människor på gatan att det finns en gryende medvetenhet om de etiska problemen och en vilja att bryta ortens ekonomiska beroende av vapenframställning. Det är långt ifrån oproblematiskt, traditionens grepp är starkt, men vi tror att den växande opinionens vindar blåser vår väg, runtom i landet såväl som lokalt i Karlskoga, och nu ska vi ge den ytterligare en skjuts framåt! Nya regler för svensk vapenexport förbereds förövrigt just nu och de ser ut att bli liberalare (förstås). Därför är det extra viktigt att vi sätter dessa frågor på den svenska politiska dagordningen. Vi väljer att ha lägret i Karlskoga för att i anarkistisk anda bilda opinion och finna lösningar på lokal nivå. Vår intention är att karlskogaborna ska känna sig välkomna och inkluderade i lägret.

Den 14-19 juni 2007 bjuder nätverket ofog - för en demilitariserad och kärnvapenfri värld - in till fredsläger i Karlskoga. Det blir en vecka full av workshops och seminarier, fest och musik, manifestationer och civil olydnad. Den 18 juni blir det aktionsdag. Då kommer vi att genomföra en brottsplatsundersökning av vapenfabrikerna. Under undersökningen kan det bli nödvändigt att vi spärrar av delar av området. Bevis kommer att samlas in både innanför och utanför området och vapeninspektioner kommer att genomföras. Den 18 juni är du välkommen att delta i den största civila inspektionen av svensk vapenexport någonsin: Crime Scene Investigation, Bofors. Tanken är en ickevåldslig blockad där alla ska kunna få plats, med dans, akrobatik, mässingsorkester eller vad annat vi kommer på att använda oss av ska vi spärra av området för att ge våra vapeninspektörer arbetsutrymme. Aktionen är öppen. Företagsledningen är inte införstådd med några detaljer, men vet att något kommer att hända under lägret. Antagligen kan vi förvänta oss stor uppvaktning av både polis och media. Under aktionsdagen välkomnas alla aktioner som följer fredslägrets riktlinjer, små som stora, organiserade eller spontana. Tillsammans kan vi förändra verkligheten!

Naturligtvis är alla, grupper som individer, välkomna att berika lägret. Vi kan alla bidra med idéer, planera och hålla i aktiviteter på lägret, hjälpa till med det praktiska, boka artister, vigga sponsorpengar eller spåna på aktioner. Allt från spoken word till att dokumentera lägret, akrobatikworkshop till ickevåldshistoriska samtalsgrupper och så vidare är välkommet. Hör av er till oss på kontaktuppgifterna nedan så fort som möjligt! Kolla också in Ofogs hemsida för mer information om lägret och om svensk vapenexport (och annat intressant)! ⋆

WWW.OFOG.ORG

DISARM07@OFOG.ORG

OFOG-TELEFONEN
0733-815361

Disarm07:s plattform

Sverige exporterar idag vapen till krig och diktaturer. Fredslägret i Karlskoga samlar grupper och privatpersoner som vill bryta sitt passiva deltagande i detta. Kampanjen disarm07 är ideell samt politiskt och religiöst oberoende. Vi arbetar öppet och icke-våldsligt.

Våra folkvalda politiker följer varken regeringens riktlinjer eller sina egna partiers ståndpunkter. Den svenska vapenexporten bryter mot internationell lag. Vi anser att alla ytterst har ett eget ansvar för sina handlingar. Vi kan inte lämna över detta till andra personer eller instanser. Vi har därför en skyldighet att protestera mot orättvisor och ingripa om felaktigheter pågår i vårt namn.

Detta betyder att vi använder oss av många metoder så som artikelskrivning, manifestationer, öppna möten och ickevåldslig civil olydnad. Civil olydnad innebär för oss fysiskt ingripande i en nödsituation, även om det bryter mot förordningar och lagar. Vi agerar alltid öppet och utan att använda fysiskt eller verbalt våld.

Under fredslägret disarm07 strävar vi efter att arbeta ickehierarkiskt och att aktivt motverka olika typer av diskriminering.

Tröttnat på misären i studentens miljö?

Stressar du för att få tiden att räcka till universitetsstudier och extraarbete, plånboken att räcka till både hyra och kurslitteratur? Är det inte dags för oss studenter att **backa upp varandra** – både på och utanför universitetet?
Det är svårt att klara sig bara på CSN. De flesta av oss tvingas jobba extra, vi befinner oss på osäkra anställningar där vi jobbar för usla löner. Osäkra jobb gör hela vår tillvaro osäker. För några av oss är studierna ett sätt att överleva, att få CSN ett tag istället för att gå arbetslösa. Så länge vi studerar kan vi få en studentbostad.
Vi bor i skilda förorter – långt från varandra. Vi jobbar på olika ställer, blir inte långvariga på samma jobb och hinner där knappt lära känna varandra. Men på universitetet, i de sunkiga korridorerna möts vi varje dag. Det är en fast punkt där vi träffas, en punkt vi kan samla oss ifrån och börja stödja varandra. **På universitetet är vi många**. Våra privata livssituationer, som verkar isolerade och ensamma, delar vi där med många andra.
Osäkrade studenter är en kampanj för att belysa vårt liv i gränslandet mellan tentahetsen och prekära timanställningar. Det är ett initiativ för att skapa ett kontaktnät mellan osäkrade studenter och osäkra anställda. Organiserar vi oss utifrån vår egen situation som studenter med osäkra jobb, har vi en utgångspunkt att nå andra osäkra anställda och börja knyta kontakter med de arbetare som facken idag inte når. Universitetet är inte en separat sfär, utan den fyller en funktion i samhället. Både som institution och som arbetskraftsresurs. Vi aktiverar oss utifrån studentens förhållande till produktionen och arbetsmarknaden.
Tillsammans kan vi göra många saker för att **förbättra vår situation**. Vi kan som kollektiv backa upp varandra i våra isolerade vardagar, hjälpa varandra som studentkollektiv utifrån vid konflikter med chefen på våra tillfälliga jobb, vi kan vägra gå med på att studenter ska användas för en lönedumpande funktion på arbetsmarknaden. Vi kan kräva att CSN ska gå att leva på, att vi har rätt till heltidsstudier, utan att behöva ta extraknäck för att klara kurserna och livet. Vi kan minska våra utgifter genom att dela med sig av kurslitteratur, kopiera tillsammans eller scanna böckerna.
Därför organiserar vi oss, för **tillsammans är vi inte längre osäkra utan blir osäkrade studenter**. ⋆

Blogg.motkraft.net/osakrade

Halva makten, hela lönen?

Du har hört den tusen gånger. *Halva makten, hela lönen.* Den har länge varit en av den feministiska rörelsens bärande paroller. Vi har skrikit den, burit den på banderoller, satt den på flygblad. Men samtidigt har den parollen varit det krav där framstegen tagit längst tid, där könsmaktsordningen fortfarande verkar grundcementerad även i det ”jämställda” Sverige. När bestäms egentligen kvinnolönerna?
Under våren pågår avtalsrörelsen, nya kollektivavtal mellan fack och arbetsköpare kommer att slutas. Fackföreningarna försöker genomdriva lönehöjningar och samtidigt motverka den borgerliga alliansens försök att skapa en större låglönesektor i samhället. De lönerna, lägstalönerna, som det förhandlas om är kvinnolönerna. Det är nu slaget om ”hela lönen” står.
Feministisk sprängkraft
Den feministiska rörelsen har nu en oerhörd möjlighet. Vi kan inte lämna fackföreningarna själva i kampen om en solidarisk lönepolitik. Vi måste politisera, radikalisera, lyfta könsperspektivet. Vi måste blanda oss i avtalsrörelsen. Vi måste markera i hela samhället att kampen om kvinnolönerna är den mest brinnande feministiska frågan just nu.
Lägstalönerna är den fråga kring där alla feministiska grupper kan ge sin del till kampen i samband med avtalsrörelsen. Lägstalöner är till allra största delen kvinnolöner, det vill säga löner som går till de arbeten som har allra sämst villkor och dessa arbeten utförs idag nästan uteslutande av kvinnor. I en tid då debatten tycks handla om hur många kvinnor som innehar VD-poster måste vi återigen poängtera att ekonomisk jämlikhet byggs underifrån. Långt från de tiotals människor som innehar företagsledarposter så jobbar tusentals kvinnor inom vård, skola och omsorg till löner som är ett hån mot det arbete de utför.
Vem städar hos Maud?
Årets åttonde mars måste handla om ekonomisk jämlikhet underifrån, som förutsättningen för social jämlikhet i hela samhället. När den borgerliga regeringen skär ned på a-kassa, föräldraförsäkringar, sjukskrivningar och så vidare, är detta ett direkt angrepp på jämlikheten. Vi måste vara tydliga med att dessa försämringar slår långt hårdare mot kvinnor än mot män, det finns inget jämlikt sätt att försämra välfärden. Att Maud Olofsson ska hålla ett brandtal för pigsamhället på just åttonde mars är en ren provokation och ett sätt att försöka blanda bort korten, vi vet mycket väl att resultatet kommer att bli fattiga kvinnor som får städa hemma hos rikare kvinnor.
Det är även en fråga för hela arbetarrörelsen, lägstalönerna utgör den minimistandard utifrån vilken de andra grupperna kan ställa sina krav. Om man sänker lägstalönerna så kommer alla andra löner att falla efter, medan de i toppen av lönestegen kommer att dra ifrån allt mer. De arbeten som kvinnor utför måste uppvärderas så att man inte ska tvingas leva fattig om man utför dem, bara på det viset kommer vi få jämlikhet i arbetsdelningen.
Det är nu vi kan kräva hela lönen! Låt oss göra det! ⋆

Osäkrade studenter – Stockholms universitet

Brand tar dig till PHILADELPHIA

PHILADELPHIA, SOM HAR ungefär 1,5 miljoner invånare, är staden som i mitten av mars hade haft fler mord än dagar under 2007. Philadelphia är staden som blivit en guldgruva för alla de privata fängelser som växer fram. Just nu byggs tre nya fängelser i utkanten av staden medan dess befolkning stadigt sjunkit sedan 90-talet. Staden vars områden är ett ypperligt exempel på den rasistiska så kallade ”redlineing” som numera är förbjuden men fortfarande existerar. ”Redlineing” var när mäklare tillsammans drog röda linjer runt vissa områden för att kunna erbjuda vita rika familjer ett helt vitt område.

Philadelphia grundades 1681 och var under en period av större politisk och kulturell betydelse än Boston och New York. I juli 1776 höll de tretton kolonierna sin kongress i Philadelphia där de den fjärde juli undertecknade USA: s självständighetsförklaring. Detta såg vi tydliga spår av, då många byggnader och platser finns bevarade. Runt om i stan finns också skyltar som är märkta ”historisk plats” där du kan läsa om händelser som skett, så som olika upplopp för svartas rättigheter.

VÄSTRA PHILADELPHIA

Det är i västra Philadelphia som det mesta i denna guide ligger. Som i resten av staden minskar befolkningen även i denna del av staden, då främst av medelklassens flykt från området efter år av fattigdom, slitage och våld. Det är uteslutande arbetarklassmänniskor som bor här idag och de flesta familjer får hjälp med sin ekonomi av bland annat matkuponger. Eftersom området mestadels befolkats av svarta sedan 70-talet, där många äger sina hus, har inga pengar satsats på att upprätthålla standarden på många av de otroligt fina hus som finns. På senare år har väldigt många yngre flyttat in i området, omkring en fjärdedel är under trettio år. Idag står många hus tomma och det finns ett antal squats, även om det håller på att vända, då många investerare fått upp ögonen för området och börjat försöka köpa upp fastigheter och driva ut de som bor där. Det har dock varit svårt just på grund av att många äger sina hus, och därför har det varit och är i nuläget svårt för kapitalisterna att hugga tänderna i området.

A-SPACE

4722 Baltimore Avenue, West Philadelphia, PA 19143
a-space@defenestrator.org, +1 215 727 0882

A-space är ett anarkistiskt center som funnits sedan 1991. Vårt intryck av centret är att det tagits över lite väl mycket av Books Through Bars, men även andra grupper så som Pals och Philadelphia anti-war forum och Philadelphia Icarus project håller till där. Centret används också till föredrag, uppträdanden, möten, konstutställningar med mera som får människor att mötas. Byggnaden är en del av Life Center Association (LCA). LCA äger flera hus i västra Philadelphia och istället för att betala hyra till en hyresvärd varje månad, betalar människorna i husen till en gemensam kassa som används till reparationer och bevarande av husen. Styrelsen består av en representant från varje hus och träffas en gång i månaden för att diskutera de reparationer som behövs.

LAVA

4134 Lancaster Avenue, West Philadelphia, PA 19143
info@lavazone.org, +1 215 387 6155

Lava är ett nystartat aktivitetscenter för radikal media och politik. På nedre våningen finns ett bibliotek. Där anordnas också föredrag, spelningar och fester med fokus på att involvera grannskapet. Biblioteket har för närvarande öppet två dagar i veckan. På de övre våningarna har många etablerade grupper sina kontor och möten men det finns också en datasal för dem som inte har råd eller tillgång till internet på annat sätt. Grupper du kan hitta på LAVA är bland annat Independent Media Center, Food Not Bombs, ACT UP, Anarchist Black Cross och den radikala gratis tidningen the Defenestrator.

THE SATELLITE CAFE

701 S. 50Th St., West Philadelphia, PA 19143
(50th & Baltimore ”Under the Bike Shop”)
www.myspace.com/satellitecoffee, +1 215 729-1211

Ett schysst och populärt fik, där en kan spendera en massa timmar, ätandes en mängd goda veganska bakverk och använda gratis internet, både wireless och en stationär dator finns. Caféer är öppet tidigt till sent alla dagar och är du där när det stänger kan du ha turen att få med dig lite gratis saker hem så som bagels och bakverk.

SÖDRA PHILADELPHIA

Här ligger stadens lite mera trendiga område, där det blivit väldigt dyrt att bo. Vi fick en känsla av att hänga på söder i Stockholm, en mycket fin stadsdel där stadens kulturelit håller hus.

GIANNAS

507 S 6th St, Philadelphia, PA 19147
+1 215 829 4448

Hit gick vi och frossade i veganska cowboy cheesfries, det vill säga pommes med smält sojaost och BBQ-sås, samt veganska ostpizzor. Tyvärr blev vi alldeles för mätta för att orka provsmaka deras veganska bakverk, vilket känns mycket tråkigt. Klassisk amerikansk diner inredning, med liten mysfaktor, så inget ställe vi skulle hänga på en längre stund men definitivt ett ställe för alla icke-hälsoveganer som vill frossa i typisk amerikansk skräpmat.

THE WOODEN SHOE

508 South 5th Street, Philadelphia, PA 19147
www.woodenshoebooks.org, sabot@woodenshoebooks.com, +1 215 413 0999

The Wooden Shoe är en anarkistisk bokhandel öppet alla dagar i veckan som drivs ideellt av aktivister. Hit kan du komma - förutom för att såklart handla böcker, tidningar och skivor, för att låna gratis internet och hitta flygblad om vad som händer i stan. Något vi dock tycker är lite tråkigt med The Wooden Shoe som gör att den skiljer sig ifrån anarkistiska bokhandlar i många andra amerikanska städer är att den saknar en kafédel vilket gör det svårt att hänga där en längre stund.

THE ANARCHIST HISTORY WALK

I södra delen av Philadelphia, i kvarteren runt där The Wooden Shoe numer ligger, låg tidigare de judiska kvarteren och runt förra sekelskiftet bodde och verkade ett flertal anarkister i området. Om den anarkistiska historien i Philadelphia kan man få höra om under den anarkistiska historieturen som utgår ifrån tidigare nämnd bokhandel. Det är en äldre man vid namn Bob Helms som håller i turen som främst hålls under sommarhalvåret, oftast på söndagar. Men när vi var där var det isande vinter och inte en söndag men han ställde glatt upp och gav oss rundvandringen ändå, efter att vi mailat honom och frågat. Starten och det första stoppet är The Wooden Shoe som i sitt skyltfönster har en verandapelare med husnumret 315. Denna verandapelare kommer ifrån huset där Voltarine de Clayre en gång bodde, dock i en annan del av stan. Sen rullar det på i ett antal timmar och du kommer få höra om mer eller mindre kända anarkister. Du får genom ett fönster se in i ett rum där Emma Goldman en gång höll ett tal för sina närmsta vänner och bekanta fastkedjad vid ett podium. Podiumet var i sin tur fastkedjad ut igenom fönstret i staketet utanför för att inte polisen skulle arrestera henne. Du får se var det radikala biblioteket låg och höra en massa om lokala aktivisters kamp. Turen upplevde vi som väldigt peppande då Philadelphia en gång sprudlat av anarkistisk aktivism. Än bättre tror vi att det kan bli om du har tillgång till en bil, då denna man som håller i touren är otroligt kunnig i historia och anarkisters aktiviteter i hela Philly, och då kan ta dig runt i hela stan och berätta om den anarkistiska aktivitet som pågick även utanför de judiska kvarteren. Dock får du vara beredd på att viga en stor del av dan till det, i alla fall så där fyra timmar.

NORRA PHILADELPHIA

Är stadens fattigaste område, här är nästan vartannat hus övergivet och de flesta ser fallfärdiga ut. Många sätter inte sin fot här då det klassas som det farligaste område i staden. Innan vi åkte dit fick vi veta av schyssta phillybor att du som är vit och medelklass antas vara i området för att köpa droger, eftersom det mestadels är vad folk som inte bor där göra.

TALLER PUERTORRIQEÑO

2721 North 5th Street, Philadelphia, PA 19133
www.tallerpr.org

Ett puertoricanskt kulturcenter och bokhandel i norra Philadelphia som vi fick rekommenderat för oss. Tyvärr var det stängt den dagen vi lyckades ta oss dit men tänker att det är värt ett besök. ★

Vix och Jo

DEFY-ID

kampen mot de brittiska id-korten

Kameror överallt- men inga id-kort Storbritannien är världens mest övervakade land när det kommer till kameraövervakning, med en kamera på var fjortonde invånare, men när det kommer till att identifiera sig räcker det med en telefon- eller elräkning med ett namn och adress på – än så länge. Nu är de på väg tillbaka tillsammans med ett gigantiskt nationellt dataregister.

Churchill avskaffade id-korten under 1950–talet för att det försämrade relationen mellan polis och allmänhet. ID-korten hade från början kommit till för att hindra tyska fallskärmsjägare från att röra sig fritt i landet under andra världskriget men när snuten fortsatte be folk identifiera sig efter krigets slut blev det dålig stämning och korten togs bort. Men nu är de på väg tillbaka och än värre, innehållandes mycket mer information vilket ska samlas i databasen NIR – National Identity Register.

Det brittiska parlamentet godkände skapandet och bevarandet av ett dataregister över personlig information i mars 2006. Syftet sägs vara att skydda brittiska medborgare från andra människor, främst icke-britter. Tanken är att den nationella säkerheten ska höjas då det kommer bli svårare för terrorister och illegala invandrare att ta sig in i och röra sig i landet samt att det kommer att vara svårare att stjäla någons identitet.

Skräckpropaganda

Här talar den brittiska regeringen till folket genom skräckpropaganda. Idag är det lätt och lägligt att prata om terrorism, kriminalitet, bidragsfusk med mera och säga att det finns ett sätt att bekämpa det på. Många lyssnar på det då det talar direkt till deras rädsla och många glömmer att se kritiskt på argumenten och fundera kring vad det verkligen kommer innebära.

När den brittiska regeringen talar vackert om hur terrorister kommer att stoppas då de kommer behöva ID-kort för att kunna ta in på hotell, hyra bostad och bilar och för att kunna utföra merparten av deras aktiviteter, är det lätt att glömma att om terrorister behöver visa ID-kort så kommer alla andra också att behöva ett id-kort – för det står inte i pannan att någon är terrorist. Det är också viktigt att fundera kring vad ordet terrorist innebär. Idag är det ett ord som används brett och lättvindigt och som fått stora konsekvenser för människors liv som till exempel fått sina tillgångar frysta utan att ha fått veta varför de anses vara terrorister, som till exempel al-aqsa spannmål i Malmö.

49 olika informationspunkter

Alla som efter 2010 vill skaffa sig ett pass i Storbritannien måste ha ett id-kort – id-kortet är så att säga frivilligt, än så länge, då du inte behöver det om du inte reser. Fram till 2010 är id-kortet frivilligt även för resenärer att skaffa sig men redan 2008 kommer personlig information från pass att börja samlas i NIR. Totalt är det i dagsläget 49 olika informationspunkter som kommer att knytas till id-kortet genom NIR och det är just registret som Defy ID-grupper runt om i Storbritannien ser som det stora problemet mer än själva plastbiten som kortet i sig utgör.

Informationen knuten till id-kortet kommer innehålla alla dina namn och adresser - både nuvarande och gamla om du bytt, biometrisk data som fingeravtryck (alla tio fingrar) och bilder av din iris, foto, utfärdade socialförsäkringsnummer, körkortsnummer, passnummer, migrationsnummer (ifall du har ett) och nummer tillhörande andra dokument som kan anses vara av vikt förutom dem som nämnts ovan. Tanken med registret är att kunna dela med sig av informationen till alla delar av samhällsapparaten samt till privata företag, vilket kommer innebära ett informationsflöde av känslig personlig information till massa olika osäkra databaser i olika kommersiella och andra intressen.

ID-korten är en klassfråga

Aktivistgrupperna i Storbritannien ser andra anledningar bakom införande av id-korten än vad regeringen i Storbritannien hävdar, samtidigt som de ser att vissa av regeringens anledningar slår snett i samhället där vissa grupper kommer drabbas hårdare än andra. De hävdar att det borde protesteras emot korten i solidaritet de som kommer kränkas mer än andra, men främst för att det inkräktar på allas frihet. ID-korten är även en klassfråga, där de rika fortfarande kommer att kunna vara anonyma genom deras möjlighet att köpa sig anonymitet genom deras begränsade behov av välfärdsstaten. De ser att skälet till införandet av id-kort mer är en fråga om att kunna kontrollera befolkningen, att kunna ha koll på allt som invånarna gör och hur de rör sig.

Detta blir tydligt i straffen som kommer utfärdas till de britter som vägrar registrera sig, 2500 pund i böter, och för den som inte meddelar ändringar kring den information som finns i registret med böter på 1000 pund. Varje gång kortet används kommer det att registreras när, var och varför. Och det kommer antagligen att bli tvång på att alltid ha id-kortet med sig.

Det handlar om makt, om kunskapsmakt. Ju mer insyn staten har i ditt liv, ju mer kunskap om dig får de och ju mer kunskap de har om dig ju lättare har de för att kontrollera dig.

Behövs ett folkligt uppror

Det som Defy-ID grupperna just nu arbetar med är att försöka få så många som möjligt att förnya sitt pass innan kravet på ID-kort införs. På det sättet kan tid köpas för att utforma en mer långsiktig kampanj, för som alla vet kommer även de som förnya sina pass nu behöva förnya det igen och då utan ha möjlighet att undvika ID-kortet. Frågan är hur autonoma utomparlamentariska grupper ska förhålla sig till parlamentarismen när de jobbar med frågan, då beslutsmakten finns hos de parlamentariska politikerna? Det som behövs är ett så stort folkligt motstånd mot införande av ID-korten att politikerna i parlamentet bestämmer sig för att inte införa ID-kortet i praktiken. Det skulle isåfall behövas något liknande Poll Taxupproret. Frågan är om det är för sent att göra något liknande?

Vid Poll Taxupproret satte aktivistgrupper satte igång så fort förslaget lades fram och de hade något år på sig innan skatten förverkligades och alla på riktigt fick kännedom om den. Under hela den tid arrangerade anarkisterna informationsmöten samt lade fram strategier om hur skatten skulle kunna motarbetas. Kampanjen var lyckad då den tillslut blev folklig, fler aktivistgrupper anslöt sig liksom allmänheten som vägrade betala. När skatteindrivare kom till ett hus kunde de boende där ringa ett journummer och snart var huset fullt med folk som hindrade skattefolket från att driva in skatten. Tyvärr blev det konflikter inom rörelsen så när skatten sen kom tillbaka under annat namn fanns inget organiserat motstånd kvar. Frågan är nu bara om det finns tillräckligt med tid och energi för att göra något liknande nu?

Statlig rasism på nya nivåer

Dessutom finns det ytterligare en ny aspekt som påverkar frågan om id-kort, liksom andra politiska frågor, och det är terroristskräcken. Sedan tunnelbanebomberna i London sommaren 2006 har det brittiska samhället blivit mycket mer kontrollfixerade - av säkerhetsskäl säger regeringen.

Med hjälp av media har staten spridit en terroristrädsla som håller på att utvecklats till en samhällsmentalitet. Allt förklaras, och berättigas, genom att hänvisa till att säkerheten måste säkras och att det har högsta prioritet. Dödskjutningen av den helt oskyldige Jean Charles de Menenez – som polisen trodde var en av de som låg bakom bombdåden 2006, och extra kontroller av människor med ”fel” utseende har blivit möjligt.

En rädsla och misstänksamhet har spridits i hela samhället. Islamofobin och rasismen har på detta sätt blivit mer accepterat och fått mer ”förstående”. Det kommer leda till att människor som behöver få asyl kommer att få ännu svårare att komma in i landet på laglig väg, genom skärpta migrationslagar, vilket leder till att antalet så kallade illegala flyktingar ökar.
I den utvecklingen är det lätt för regeringen att hävda att ID-systemet behövs i kampen mot terrorismen och för att stoppa illegala flyktingar. Skälet till varför det finns människor i Storbritannien som planerar bombattentat och varför folk flyr runt om i världen diskuteras självklart inte på djupet. Det framställs bara som att det finns ”ondska” som det brittiska (vita anglosaxiska) samhället med alla medel måste skydda sig emot och då är alla medel bra.

För att kunna få igång ett folkligt motstånd mot ID-korten och NIR måste man ta tag och få folk att tänka till på ett annat sätt gällande denna fråga. Och det snarast möjligt.

Risk för samma sak i Sverige

Vi här i Sverige protesterar när kameror ska sättas upp men är ganska vana vid id-kort och personnummer och register som förs över oss, i Storbritannien filmas de hur många gånger som helst per dag men vid tanken på id-kort och att det till exempel automatiskt ska krävas id-kort när betalkort används för en summa över 200 pund slår de bakut. Båda sakerna innebär att varje individs liv övervakas och på så sätt än mer kan kontrolleras av staten.

Det är viktigt att vara uppmärksam och följa utvecklingen gällande både övervakning genom id-kort eller kameror och höja rösten och protestera mot utvecklingar vi inte vill ha. För båda övervakningssätten används samma argument, att skydda oss medborgare från att utsättas för brott men i bakgrunden ligger som sagt helt andra motiv.

Här i Sverige har vi ju sedan länge id-kort men för det kan vi inte luta oss tillbaka. Redan nu kan vi själva välja att skaffa oss ett nationellt id-kort som ska gälla som legitimation i hela Europa, så du slipper att ha passet med dig.

Detta id-kort har ett mikrochip för att lagra information och även om det inte idag innehåller så mycket information, finns risken att id-kortet utvecklas på samma sätt som i Storbritannien. Med de starka viljor som finns inom EU att ena unionen är det mycket troligt att ett samkört register, kopplat till dessa id-kort, inte ligger så långt bort i framtiden. ★

JO och M

För femte året i rad anordnar kurserna på Färnebo folkhögskola (en folkhögskola baserad på solidaritet-, fred- och miljörörelsen) en feministfestival.

Festivalen äger rum mellan den 18-20 maj i Österfärnebo. En förköpsbiljett kostar 250kr och för barn under 12 år är inträdet gratis. Försäkra dig redan nu om en plats på festivalen genom att anmäla dig, eller hjälp oss planera genom en intresseanmälan.

I år har vi ett fullspäckat program med konserter, filmvisning, föreläsningar och workshops.

Klara programpunkter:

Shortest story, Queerfeministiskt självförsvar, Knåda till din manlighet under bullbak, Kvinnopolitiskt forum, Politiskt pyssel med agda, Queerpedagogik med Bryt! (RFSL Ungdom), Feministisk kortfilmsmaraton med Cecilia, Feministisk teaterworkshop med Lacrimosa, Transfeminism med Malte, Queertango med Miranda och Lo, Diskussion kring feministisk porr med Nelli, Dansworkshop för killar med Sebbe, Körsång med Stön och sist men inte minst Feministisk facklig organisering i Sydafrika med Wendy.

Alla åldrar och kön är välkomna!

Obs! Festivalen är helt fri från alkohol och andra droger!

Besök festivalens hemsida

http://femfest.farnebo.se/

Spring inte benen av dig efter senaste Brand

Prenumerera!

120 kr för 4 nummer

PG: 478 24 80-0